

ARXIU / EFE

Un submarí de primera

Per primera volta en la seua història, el Vila-real jugarà a primera divisió. Mentre la ciutat de la Plana Baixa es desperta a poc a poc del somni de l'ascens, l'equip 'groguet' prepara la temporada de la seua vida, amb un únic objectiu: mantenir-se en la categoria d'or.

Moltes ciutats grans i mitjanes dels Països Catalans ho donarien tot per tenir un equip de futbol que militara en la primera divisió de la lliga espanyola: Alacant, Castelló, Elx, Girona, Lleida, Sabadell, Tarragona..., i una llarga llista en són un bon exemple. I és que l'espectacle futbolístic, alhora que projecta i publicita el nom de la ciutat, mou cada any una quantitat ingent de diners que dinamitza l'economia de qualsevol contrada. Vila-real havia estat fins ara el poble dels empresaris del taulell. D'ara endavant també serà una ciutat que rebrà el millor futbol de la lliga espanyola: el futbol dels milions i de les emocions.

Inexpert en compromisos d'alta volada, el Vila-real fa tot just tres mesos que va guanyar-se el dret de participar en un dels campionats d'Europa més prestigiosos: la primera divisió espanyola, i se'l va guanyar derrotant el Compostel·la en la promoció d'ascens. La ciutat no s'imaginava, ara fa un any, que un club tan modest —no ha disputat mai cap partit en la categoria d'or— arribaria a ser una de les sorpreses esportives de la temporada. Atordits per l'ascens tan somniat, els vila-realencs es llançaren al carrer. Una rua blava i groga —els colors de l'equip— serpentajava per la ciutat. N'hi havia per a tant i més. El seu equip jugaria la temporada vinent, la que ara tot just comença,

contra els millors futbolistes. Contra els *cracks* que tothom idolatra, contra els sempiterns campions...

Situada al bell mig de la Plana Baixa, Vila-real és una ciutat que no sobrepassa els quaranta mil habitants. Eminentment industrial, el taulell ha esdevingut el pal de paller de la vila i, per extensió, de tota la comarca. Així i tot, encara s'hi mantenen els tarongerars que tant d'esplendor donaren a la ciutat veïna, Borriana, a principi de segle. Vila-real és ara cap de comarca i, amb el futbol de primera, esdevindrà, sens dubte, el referent publicitari, la capital *de facto*, de les comarques septentrionals del País Valencià.

El Vila-real fou fundat ara fa se-

esdevé capital de fet de tota la Plana i el Maestrat

tanta-cinc anys. No és, ni ho ha estat mai, un club de rànquia trajectòria, com el de Castelló. El submarí 'groguet' (així l'anomenen els afeccionats, pensant en "Yellow Submarine", la cançó dels Beatles, que té a veure amb el color de la samarreta) ha deambulat la major part de la seua existència per les categories de bronze del futbol. Així i tot, ha viscut dues èpoques brillants en la seua ja llarga història; dues èpoques en què ha perdurat en la segona divisió: un parell de temporades a principi dels anys 70, i aquestes sis darreres lligues.

El submarí groguet mai no ha tingut jugadors de projecció internacional, ni estrangers de luxe. Ha estat un club que solament s'ha nodrit de joves promeses valencianes i de les sobralles dels grans equips, de jugadors toscos i treballadors amb mancances tècniques. Unes mancances que també es troben en el terreny de la gestió econòmica. El Vila-real s'ha mantingut gràcies a la constància de fervorosos seguidors que hi han arriecat fortunes quan els clubs de futbol no eren sinó societats sense afany de lucre. Aquest és el cas de Pasqual Font de Mora. I el de molts que han donat suport al club en anys durs, en temporades en què la màxima aspiració era de mantenir-se en la divisió de plata i en què el pressupost no era el més sortat.

Des de fa uns anys el submarí groguet és una societat anònima esportiva. I ara té de capità de tota la tripulació Fernando Roig. Germà de l'ex-president del València i famós empresari del taulell, Roig hi ha injectat centenars de milions que han permès, des de fa un any, que el Vila-real siga un estol a tenir en compte en totes les travesses. A més a més, va aconseguir, la temporada passada, no solament el desitjat ascens dels groguets, sinó també la Copa del Rei de bàsquet (és president del Pamesa de València). Així, Roig ha esdevingut un dels dirigents esportius amb més èxit d'aquests darrers temps. Jugador impenitent de pàdel (ha jugat contra el president Aznar fent parella amb el conseller de cultura, Francesc Camps), està ben lligat amb les classes dirigents

ARXIU / EFE

Vila-real es va veure desbordada el mes de maig per l'eufòria de l'afecció i dels jugadors. L'ascens va parilitzar la ciutat, que hagué de rebre els membres de l'equip com si foren herois. Així, el bisbe de Sagoró-Castelló, Joan Antoni Reig (al centre de la imatge), també va felicitar el submarí.

de València. Així, és accionista de la televisió il·legal Valencia Te Ve, propietat de la directora de *Las Provincias*. El patrocinador del Vila-real és el parc temàtic de Terra Mítica, impulsat pel president Zaplana. Porcelanosa, en mans de José Soriano, ha vist un filó en la publicitat estàtica de l'estadi de Madrigal, encara en obres. La Diputació de Castelló, en mans de Carlos Fabra, tampoc no fa curt a l'hora d'estirar la veta de l'equip groguet.

L'ascens a primera ha disparat el nombre de penyes de seguidors. Fins i tot s'ha creat una associació de penyes que n'aglutina més de trenta. Moltes van dedicades a jugadors aplegats de fa poc en la disciplina grogueta. Un fet gairebé inusual que demostra l'ambient d'eufòria que respira la capital de la Plana Baixa. D'una altra banda, i a diferència del València, el Vila-real té un nombre important de jugadors del País Valencià: Pascual d'Ontinyent, Robert de Betxí, Se-

rer de Quart de les Valls, Javi Sanchis de Foios, Palop de l'Alcúdia... I així fins als nou valencians que completen la llista del primer equip. Tota una sorpresa, si considerem l'elevat nombre d'estrangers que disputen la lliga.

Enguany, el submarí no ha fet tanta despesa en fitxatges. Solament la del romanès provinent de la Reial Societat, Craioveanu; la de l'ex-cèltic Moisés; i la del valencià Albelda. Tot plegat, uns reforços que aparellen una plantilla de segona per a la primera divisió, força més competitiva.

Guarnit el Madrigal de senyeres i estelades, l'equip de la Plana es disposa a mantenir-se en la primera divisió, tot somniant a guanyar els grans clubs, com el Barcelona, el València i el Reial Madrid. Un somni que faria feliços els deu mil espectadors llargs que s'hi deixaran caure el cap de setmana per contemplar les evolucions del submarí. Tot escoltant

ARXIU / EFE

l'inconfusible so de la dolçaina que murmurarà el "Yellow Submarine". Una barreja de tradició i de modernitat, la del Vila-real, que s'ha guanyat un lloc entre els campions.

Salvador Giménez

Fernando Roig, a l'esquerra, comanda la tripulació del Vila-real des de fa poc més d'un any. President del Pamesa de bàsquet de València, ha esdevingut un factòtum de l'esport valencià amb les gestes que ha portat a terme: l'ascens a primera del Vila-real i la Copa del Rei per al Pamesa.